

Інфармацыйная культурна-грамадская газета Гарадоччыны

ГАСЦІНЕЦ

№ 7 (306) ЧЭРВЕНЬ 2021 ГОДА

БЕЛАРУСКІ АФАРЫЗМ

"Іншага сьцяга ў нас няма і ня можа быць"

Васіль Быкаў пра БЧБ

ПРАДПРЫМАЛЬНІЦТВА

КУПЛЯЙЦЕ Ў СВАІХ!..

Каля СШ №1 г. Гарадка актыўна дзейнічае міні-рынак сельгаспрадукцыіі, спажывецкіх тавараў. Тут у двары па вуліцы Пралетарскай і Баграмяна па аўторках і пятніцах і ў іншыя дні актыўна вядзецца гандаль таварамі па людскіх цэнах. Гандлююць тут пераважна з Гарадка і нашага раёна.

У кожнай краіне спажыўцы найперш пры роўных умовах па коштах і якасці тавара перавагу аддаюць набыццю тавараў са сваёй малай Бацькаўшчыны. А сярод тавараў вялікай Бацькаўшчыны аддаюць перавагу крамам мясцовым. З гэтага погляду па-за канкурэнцыяй стаяць мясцовыя рынкі, дзе прадаецца гародніна, садавіна, рыба, кветкі і г.д.. Толькі на Гарадоччыне мясцовае прадпрымальніцтва за гады пасля 1994 года знаходзіцца яшчэ ў зародкавым стане.

Усход Віцебшчыны істотна адрозніваецца ад яе захада па развіццю прадпрымальніцтва. Не параўнаць Глыбоччыну, Пастаўшчыну, Мёршчыну і г.д. з Гарадоцкім краем. Толькі пры цяперашнім старшыні райвыканкама ў Гарадку пачалі імкліва стварацца новыя крамы. Да нас прыйшлі розныя крамы, як філіялы нацыянальных сетак: «Еўраопт», «Санта Бремар», «Міла», «Світанак», «8 Сакавіка», «Пятруха» і г.д.

Толькі патрыятычная пазіцыя пакупніка ў Гарадку ў тым, каб пры роўных умовах набываць тавар ад гаспадароў крам з Гарадка або з Віцебшчыны.

На Гарадоччыне ёсць ініцыятыўныя грамадзяне, які прапануюць на продаж тавары з уласнага падворку, або вынікі сваёй дзейнасці на пасецы, азёрах і г.д.. Месцам, дзе яны прадуюць сваю прадукцыю, з'яўляецца не толькі гарадскі рынак каля аўтастанцыі, але і каля СШ№ 1 па вуліцы Пралетарскай і Баграмяна. І з раніцы тут да абеда ідзе актыўны гандаль.

Рыбак прапаноўваў карасёў па 5 рублёў, шчупакоў па 6 руб і ліня за 7 руб. за кг.

Трускалкі ў літровым слоіку былі за 4 рублі, лук і шчаўе па 1-2 рубля за пучок або пакунак.

На рынку можна было купіць і кветкі уключаючы клематыс і ружовую гартэнзію да 10 рублёў.

Мёд з Селішча прапаноўваўся па 9 руб. за паўлітра. Калі браць некалькі слоікаў, то гандляр можа згадзіцца і на меншы кошт — тыпу дробны опт. Былі і мядовыя соты.

Гаспадар сялянскага гаспадаркі з Глыбоцкага раёна гандляваў прадукцыяй з свініны: каўбасы, вэнджаны бачок, тушонка. Прадукцыя якасная, толькі ў спякоту асабліва попыту не было.

З машыны Гарадоцкай птушкафабрыкі актыўна гандлявалі яйкамі ад 1,80 да 2,40 самыя буйныя.

З Віцебска прапаноўвалі гародніну і садавіна па такіх цэнах. У адрозненні ад гарадоцкіх прадаўцоў каля кожнага віду тавару быў цэннік. Чарэшня тут прапаноўвалася па 9 руб. за кг. А ў краме "Альтаір"(зялёны павільён на вул. Баграмяна), дзе гандлюць гарадоцкія прадпрымальнікі — нашчадкі роду Паўла Сянчуры — кошт быў 7 рублёў.

Гаспадар з пасёлка Льнозавод, што за Бычыхай, гандляваў свойскімі гуркамі па цане 3 рублі за кг, а таксама бульбай, радыскай. Толькі яго тавар разыйшоўся хутка — засталася купка свойскіх гуркоў па 3 рубля за кг.

Гэты міні-рынак варты таго, каб на яго часам завітваць за таварам. І рабіць лепш, калі ён пачынае працу — з васьмі гадзін раніцы.

Леанід Гаравы

ЗНАЧНА БОЛЬШ НАВІНАЎ ПРА ГАРАДОК НА HARADOK.INFO

У ЦЭНТРЫ УВАГІ

З ТРОХ МАСТОЎ — ДВА АВАРЫЙНЫЯ

Праблема двух мастоў у Гарадку — вострая, а канкрэтыкі няма. У Гарадку застаўся ў рабочым становішчы толькі адзін мост праз Гаражанку. Наша публікацыя пра мост з вуліцы Праўды вярнула праблему аварыйнага стану і маста на вуліцы Галіцкага.

Яшчэ з восені 2019 года прыйшоў ў аварыйны стан мост па вул. Галіцкага, які закрылі для праезду транспарта. Гэта адразу павялічыла шлях у цэнтр Гарадка аўтамабілістаў з прылеглых вуліц да былой Стараневельскай вуліцы: Зялёнай, Перамогі, трох завулкаў Галіцкага.

Некаторыя яшчэ праязджалі па аварыйнаму масту, але тады на шляху стварылі бар'ер, што магчыма толькі прайсці пешаходу.

І за два гады ніякай інфармацыі пра гэты мост не было.

Наша публікацыя 8 чэрвеня тут: http://haradok.info/rus выклікала рэакцыю і ў вобласці.

10 чэрвеня: напісалі ў абласной газеце: https://vitvesti.by . Потым у пятніцу 11 чэрвеня з'явілася публікацыя і ў раёнцы, якую передрукавалі і ў ННВ"В Городке два моста аварийные, но денег на их ремонт в районе нет": https://vitebsk.cc.

Намеснік старшыні Гарадоцкага райвыканкаму па будаўніцтву Раман Колца паведаміў, што кошт рамонта па вуліцы Праўды каля 100 тысяч рублёў. Гэта ў коштах 2021 года. Зразумела, што гэта не канчатковы кошт ды і грошаў у раёна няма. Як няма грошаў на рамонт маста па вуліцы Галіцкага. Мясцовыя дэпутаты, якія двойчы зацвярджалі роаённы бюджэт на 2020 і 2021 гады пра рамонт маста на вул. Галіцкага пытанне мусіць і не падымалі. Як кажуць: улада сама па сабе, а грамадзяне самі для сябе.

Між тым сітуацыя з бюджэтнымі фінансамі ў 2021 годзе як ў Віцебскай вобласці, так і ў краіне, значна ўскладнілася. Ці здолеюць лабісты Гарадоцкага раёна вырашыць гэта пытанне пакажа час.

Але ход развіцця падзей на Беларусі і ваколяе пакідаюць вельмі мала шанцаў, што за гэтыя два масты мясцовая ўлада возьмецца. Ды і ці праінфармуе ўлада грамадства пра канкрэтныя справы па рэканструкцыі двух мастоў праз Гаражанку ў 2021 годзе

Л. Антонаў

РОДНАЕ СЛОВА

ВЫРАШЫЛА ПЕРАЙСЦІ НА БЕЛАРУСКУЮ МОВУ

19-гадовая навучэнка аднаго з віцебскіх каледжаў Марыя Амасовіч вызвалілася на пачатку чэрвеня з ІЧУ пасля 40 сутак арышту, прысуджаных ёй па дзвюх адміністрацыйных справах (арт. 24.23 КаАП) яшчэ ў красавіку і траўні. Дзяўчына кажа, што за 40 дзён памяняла 5 камер, а чатыры апошнія дні сядзела адна. Прызнаецца, што вырашыла перайсці на беларускую мову. За паслугі ізалятару Марыя мусіць заплаціць 565 рублёў.

Сціплая, светлая і вельмі далікатная. З Марыяй Амасовіч сустрэліся 10 чэрвеня на выхадзе са следчага камітэту, дзе дзяўчына прабыла аж дзве з паловай гадзіны — хадзіла даваць чарговыя тлумачэнні і спрабавала вярнуць свой тэлефон, канфіскаваны яшчэ ў красавіку. Паразмаўлялі з ёй пра тое, чаго хацеў следчы і як вытрымала 40 дзён за кратамі.

Тэлефон узламаць не здолелі

«Я сама па вызваленні звязалася са следчым, бо хачу забраць свой тэлефон, які канфіскавалі. Маю статус падазраванай па справе аб надпісах на гаражы — гэта крымінальны артыкул 341. Фота сцяны знайшлі ў маёй сяброўкі на тэлефоне. А таму што і мой тэлефон забралі ў яе кватэры, то і мяне падазраванай зрабілі.

Сёння ў СК даведалася, што тэлефон дасылалі на экспертызу ў Менск. Але следчы паведаміў, што і там не змаглі яго ўзламаць і ніякай інфармацыі з яго не дасталі. Так я яго запаролііла (смяецца). Сёння я ім сама назвала пароль, бо ведаю, што ў тэлефоне нічога такога няма. Следчы адкрыта выказваў незадавальненне, што вымушаны займацца такімі справамі. Папрасіў чакаць ягонага званку».

«Першае, што зрабіла, — завалілася ў ванну»

«Вызвалілі мяне з сутак не адразу. Гэта было 5 чэрвеня ўначы — у 23.34.Такі час мне пазначылі ў РАУС — час затрымання. Сімвалічна, праўда? Прыйшлі міліцыянты, сказалі: выпускаем. Але калі мяне павялі праз нейкі ангар, адразу зразумела, што нармальна не выйду — павязуць у РАУС.

Прабыла там да дзвюх гадзін ночы — размаўлялі з намеснікам начальніка Кастрычніцкага РАУС Бондаравым, здаецца. І ўжо потым ён загадаў сваім падначаленым завесці мяне дамоў. Пра што размаўлялі? Спрабаваў мне данесці сваю пазіцыю, а я — сваю. Казаў, што не супраць нас, але мы нічога не даможамся, маўляў, усё гэта бескарысна. Папярэдзіў таксама, што мне не трэба больш пападацца, бо тады могуць завесці ўжо крымінальную справу.

Першае, што зрабіла па прыездзе дамоў, — завалілася ў сваю ванну і ляжала... Заснула толькі на світанку.

«Выводзілі з камеры і чынілі шмон»

«Неяк выкылі. Спалі на матрацах — ужо нармальна. Пад'ём — а 6-й раніцы. Потым прыходзілі супрацоўнікі, падымалі, строілі і правяралі металашукальнікам на наяўнасць забароненых прадметаў. Матрацы зранку заносілі ў спецыяльны пакой. У 9.00 — праверка.

І калі было шмат палітычных, нас выводзілі з камеры, а пакуль нас там не было, — чынілі шмон. Проста бралі нашыя пакеты і выкідвалі ўсе рэчы ў агульную кучу пасярэдзіне камеры. Заходзіш у камеру пасля такогаператрусу — а там суцэльны вэрхал. Ну тады пачынаем разбіраць адзенне з гэтай агульнай купы. Калі нас стала

(працяг на стар. 2)

Аб'ява

Аператыўная інфармацыя аб падзеях Гарадоччыны, рэгіёна і больш, чым у газеце, зараз па-беларуску і па-расейску з'яўляецца на новым Інтэрнэт рэсурсе: http://haradok.info

****

Наша газета "Гасцінец" пачала размешчацца на партале http://haradok.info ў раздзеле "Газета "Гасцінец", дзе стварецца архіў за мінулыя гады.

****

Каб атрымліваць кожны нумар газеты «Гасцінец» паведаміце рэдакцыі аб гэтым – і вы яго атрымаеце. Калі ўжо не жадаеце атрымліваць выданне, то патэлефануйце у рэдакцыю.

РОДНАЕ СЛОВА

(пачатак на стар. 1)

менш, ім, відаць, стала нецікава шманаць нашыя рэчы.

Ведаеце, калі сядзела, пастаянна думала пра тое, што камусьці яшчэ горш. Некаторыя ўжо год за праўду сядзяць, дык што там мае 40 сутак...»

«З самага дзіўнага: дзве кашы ў адну мяшаюць»

«Наконт ежы скажу адно: гэта можна есці. Але не ўсё. З самага дзіўнага: дзве кашы замешаныя ў адну — гарохавая і ячная. Гэта вельмі дзіўна, ага. І мы гэта не елі. А што можна есці — гэта супчыкі. Самае смачнае ж — кісель і чай. Але вельмі мала выдавалі. На самым донцы.

Не, голаду там не адчувала, але ў апошні дзень адмовілася ад ежы. Напісала заяву. Гэта не было галадоўкай — проста вырашыла ўстрымацца. Дарэчы, наконт перадач, дык дазваляюць толькі прадметы гігіены і, можа быць, цёплыя рэчы. Харчы перадаваць не дазваляюць, спасылаючыся на каронавірус. Калі ім трэба — у іх каронавірус».

У душ хадзілі з лекарам — каб не «ўскрыліся»

«Ведаеце, я 40 сутак нармальна не спала. Можна сказаць, спала з расплюшчанымі вачыма. Ляжала. Таму што, па-першае, гэтае святло ўздзейнічае на псіхіку, а яшчэ — некалькі разоў за ноч будзяць. Грукаюць у дзверы дубінкай ці нагамі і загадваюць уставаць! І мы мусім устаць і стаць у строй, назваць прозвішча. Усё. І новы адбой. І мы зноў спрабуем заснуць. Гэта можа адбывацца два разы за ноч. Але былі змены якія нас шкадавалі і не будзілі. На здароўі гэта, я спадзяюся, не адаб'ецца, але выйшла я з СІЗА з чырвонымі вачыма праз гэтыя недасыпанні.

Дарэчы, за тыдзень да вызвалення, да нас прыходзіў начальнік СІЗА-2 Сочнеў, запытаўся, якія ёсць скаргі. Дык я сказала, што мне зімна. Трохі нечакана было, але ён прынёс мне дзве коўдры. Спачатку было сапраўды халодна ў камеры — я ж туды яшчэ ў красавіку трапіла.

А больш за ўсё не хапала свежага паветра. Прыязджаў пракурор, і я сказала, што за 30 сутак ніводнага разу не была на свежым паветры. Ён нібыта паабяцаў, што адвядуць на шпацыр. Але так і не адвялі. Ніводнай прагулянкі не было!

А ў душ вадзілі раз на тыдзень. Часам хадзілі з аховай — з доктарам, які там быў, калі нам выдавалі прылады для галення. Маўляў, можам сябе парэзаць, ускрыцца, таму патрэбны доктар. Сядзеў у раздзявальні, пакуль мы мыліся.

«Ліст можна было напісаць толькі за два заходы»

«Курцоў у камеры заўсёды была большасць. Але праз прысутнасць палітычных ім не давалі курыць. Курылі толькі раз-два на дзень. І было такое, што нас адвялі ў камеру, дзе людзі сядзелі не па палітычных артыкулах — дык у іх таксама забралі на дзень матрацы, як і ў нас. Можа, хацелі пасварыць нас. Да гэтага ў іх матрацы не забіралі.

У нас жа забіралі і кнігі, і часопісы, і сшыткі. Давалі толькі на паўгадзіны. То бок элементарны ліст можна было напісаць толькі за два заходы. Сёння палову напісаў, і заўтра палову. Атрымала я каля 10 лістоў. Паспела толькі два лісты ў адказ напісаць.

Ці лічу ўсё гэта маральным катаваннем?.. Як мне сказалі, яны гэта робяць дзеля таго, каб мы больш туды не патрапілі і больш ніколі не захацелі выходзіць на пратэсты. Ну, гэта напэўна не катаванні, але ж вялікі дыскамфорт — сядзець без нічога на голым жалезе».

«Не звар'яцела, але... цяжка»

«Чатыры апошнія дні сядзела ў камеры адна. Чаму, не ведаю. Людзі былі, але мяне да іх не падсялялі. Без кніг і паперы. Звар'яцець не звар'яцела, але так, цяжка. Час марудна цягнуўся. Аднак былі і плюсы: ніхто побач не паліў. Сядзела і думала. Паспела за гэтыя дні ўсё сваё жыццё перадумаць, асэнсаваць. Не, мой пункт гледжання на свет і палітыку гэтыя суткі не змянілі. Але трапляць у ізалятар я больш не хачу, так скажам.

Ведаеце, яшчэ думаю цалкам перайсці на беларускую мову. Пачаць размаўляць. Седзячы ў камеры, спрабавалі размаўляць на беларускай мове, і некаторыя міліцыянты таксама адказвалі па-беларуску.

З каледжу не выключылі — перавялі на вячэрняе аддзяленне

«Калі мяне вызвалілі, я пазваніла свайму майстру, і тая папрасіла падысці ў каледж.: трэба было напісаць тлумачальны ліст, дзе я была ўвесь гэты час. На наступны дзень адміністрацыя прыняла рашэнне перавесці мяне на вячэрняе аддзяленне ў іншую групу. Але не выключылі, бо пару дзён вучыцца засталося, потым экзамены — і я з дыпломам бармена.

Не, з'язджаць адсюль не збіраюся, хоць ведаю, якая сітуацыя, але ж гэта мая краіна. Папрацую па спецыяльнасці. Паступаць пакуль не збіраюся, а потым — пабачым. Будучыню ў нас не адбяруць...»

Размаўляў Янка Прас

Ад рэдакцыі http://haradok.info: Марыя Амасовіч з нашых Вархоў. Вучылася ў Вархоўскай базавай школе-саду, а пасля яе закрыцця ў Бычыхінскай СШ. Потым паступіла ў каледж г. Віцебска. Удзельнічала ў мірных пратэстах супраць фальсіфікацыі вынікаў прэзідэнцкай кампаніі 2020 году.

viciebskspring.org

ПРЫРОДА

УРАГАННЫ ВЕЦЕР НАРАБІЎ ШКОДЫ

У Гарадоцкім раёне і на усходзе Віцебшчыны ўраганны вецер валіў дрэвы, парушыў электразабеспячэнне населеных пунктаў.

3 прычыны праходжання навальнічнага фронту ў мінулыя суткі 25 чэрвеня на тэрыторыі вобласці зафіксаваныя шматлікія падзенні дрэў і адключэнні электразабеспячэння. Дасталося і Гарадоцкаму раёну.

Учора пасля 16 гадзін на усход Віцебшчыны пасля шматдзённай спёкі абрушыўся ўраганны вецер, які ламаў старыя дрэвы, утвараў перашкоды на дарогах рэгіёна. Ніколі не бачыў, каб так згібала бярозу, якая вышынёй да пятага паверху.

Прэс-служба Віцебскага упраўлення МНС паведаміла сёння, што для ліквідацыі наступстваў непагоды падраздзяленні МНС выязджалі больш за 30 разоў для уборкі паваленых дрэў у Віцебскім, Бешанковіцкім, Гарадоцкім, Шумілінскім, Полацкім, Расонскім, Ушацкім раёнах і г. Віцебску.

Відавочцы расказваюць, што былі перакрыты дрэвамі шляхі ў накірунку ТАК "Лосвіда", Віцебска, а таксама і па раёну .

Па дадзеных РУП «Віцебскэнерга па стане на 06-00 26 чэрвеня без электразабеспячэння застаюцца 53 населеных пункта, 1 сельскагаспадарчы будынак, 109 трансфарматарных падстанцый. Для аднаўлення электразабеспячэння задзейнічаны 54 аварыйныя брыгады.

Неабяспечным застаецца надвор'е і 26 чэрвеня, калі амаль трапічны лівень днём абрушыўся на Гарадок.

Фота тут: https://vitebsk.mchs.gov.by/novosti/356478

Л. Антонаў

ПАЖАР

ЦУДАМ ПАСПЕЛА ВЫБЕГЧЫ

Каля Гарадка ў СТ"Лясное" згарэла лецішча. Ахвяраў няма.

Ноччу 30 траўня ў СТ"Лясное" каля Шчарбакоўскага возера адбыўся пажар дома. Гэта лецішча пабудаваў Уладзімір Сівакоў. У выніку пажару ў доме знішчаны дах, столевае перакрыцце, пашкоджаныя сцены і маёмасць.

Гаспадыня дома цудам паспела выбегчы з дома, ахопленага полымем, з непаўнагадовымі сынам і дачкой да суседзяў. Выратавальнікі здолелі выратаваць ад знішчэння добрую лазню. Тушэнне пажара і праца спецыялістаў працягвалася да 9 гадзін.

Прычына пажару высвятляецца.

Т. Гаражанка

ЗДАРЭННЕ

ЛЕГКОВУШКА СТОЛКНУЛАСЬ С ТРАКТОРОМ

В Городокском районе произошло столкновение автомобиля «Seat», под управлением 60-летнего водителя, и трактора, за рулем которого находился мужчина 33 лет.

Около 2 часов дня 19 июня на 25 км «Быки-Вировля-Селище-Хрипки» в Городокском районе Витебской области произошло столкновение автомобиля «Seat», под управлением 60-летнего водителя, и трактора, за рулем которого находился мужчина 33 лет сообщает telegram-канал «ГАИ Витебской области».

Оперативно в сторону Долгополья выехала машина ГАИ и машина «Скорой помощи» со включенной сигнализацией.

В результате аварии пострадали пассажиры легковушки: женщина 71 года и 50-летний мужчина. Пострадавшие госпитализированы в Городокскую больницу.

Л. Антонов

КАЗУС

ЗАБРАЎ ПРЭМІІ Ў ЛЕКАРАЎ-АНКОЛЯГАЎ

Лукашэнка забраў дзяржаўныя прэміі ў дваіх лекараў-анколягаў, дактароў навук. Адзін з іх нарадзіўся ў Гарадоцкім раёне.

Лукашэнка сваім указам пазбавіў дзяржаўных прэмій лекараў-анколягаў Вольгу Алейнікаву і Алега Суконку, паведаміў Tut.by.

Калектыў аўтараў з РНПЦ анкалёгіі і мэдычнай радыялёгіі атрымаў летась дзяржаўную прэмію за цыкль работ «Новыя мэтады дыягностыкі і лячэньня анкалягічных хваробаў у дарослых і дзяцей».

Алег Суконка — доктар мэдычных навук, былы дырэктар РНПЦ анкалёгіі.

Вольга Алейнікава — галоўны навуковы супрацоўнік РНПЦ дзіцячай анкалёгіі, член-карэспандэнт Акадэміі навук, доктар мэдычных навук, прафэсар.

Лукашэнка ў сваім рашэньні спаслаўся на высновы камісіі камітэту аб дзяржаўных прэміях.

Ад рэдактара: Алег Суконка нарадзіўся ў 1951 годзе ў в. Хвошна, Гарадоцкага раёна.

www.svaboda.org

COVID-19

УЖО РЭДКА ПРА КАРАНАВІРУС

Прырост на каранавірус склаў на Гарадоччыне 396 чалавек. З'явіліся новыя афіцыйныя даныя пра COVID-19 ў раёне. У сацыяльных сетках у «Іван-Иванович Городокский» з'явілася інфармацыя пра сітуацыю з COVID-19 па стану на 3 чэрвеня.

Раней на сайце Гарадоцкага райвыканкама да 28 студзеня друкавалі штотыднёва даныя пра COVID-19 ад Гарадоцкай санэпідэм РЦГіЭ. Потым з'явілася інфармацыя яшчэ15 лютага і 18 сакавіка. Далей інфармацыі ні ў сакавіку, ні ў красавіку, ні ў траўні не было. Гэта пры тым, што краіна трапіла ўжо ў трэцюю хвалю захворвання на каранавірус. Але ўлады вырашылі нічога пра становішча з пандэміяй не паведамляць у раёне і вобласці.

Толькі на пачатку лета Гарадоцкая РЦГіЭ паведаміла, што ў раёне хворых стала 2666 чалавек, або на 396 больш, чым 18 сакавіка. Пры гэтым па інфармацыі мясцовага штаба па супрацьдзеянні распаўсюджванню інфекцыі, вылечылі ўжо 2573 чалавека. Або гэта значыць, што ў актыўнай фазе хвароба толькі ў 93 пацыентаў.

У амбулаторных умовах на самаізаляцыі ў Гарадоцкім раёне цяпер ад COVID-19 лекуецца ўсяго 66 чалавека. Гэта больш на 18 чалавек, чым 18 сакавіка. А на стацыянары зараз 27 гэта на 4 чалавека больш, чым у сакавіку.

Якая сітуацыя была ў красавіку і траўні грамадзянам не паведамлялі. Відавочна, што большасць нашага насельніцтва ўжо перахварэла на каранавірус і зараз застаецца толькі змагацца з наступствамі гэтай хваробы, якая уздзейнічае на розныя участкі арганізма: становіцца незвычайным успрыняцце пахаў, ствараюцца тромбы ў сасудах, сказваецца на дзейнасці сэрца і г.д.

Вакцынацыю зараз магчыма зрабіць кітайскай вакцынай, а з расійскай узніклі праблемы. Пра еўрапескую варта і не марыць, бо ўлады Беларусі ад яе выкарыстання, мусіць па палітычных матывах, адмовіліся.

Л.Антонаў

АЗБУКА ПАЛІТАЛОГІІ

ПА ЧЫЁЙ ВІНЕ АД ЛІСАБОНА ДА УЛАДЗІВАСТОКА ПА ПРАМОЙ НЕ ДАЛЯЦЕЦЬ

Пад ціскам новых абставін, не дачакаўшыся крыку пеўня, штатным прапагандыстам давялося разварочвацца на 180 градусаў. Але тварам у бруд ніхто з іх не ўдарыў.

Чарговая інфармацыя, вартая ўвагі чытачоў НЧ пра «нашу Расію», з нашай жа Расіі і прыйшла.

Цытую па сайце «Эхо Москвы»: «У красавіку 2019 года ў ходзе паездкі па рэгіёнах быў атручаны пісьменнік Дзмітрый Быкаў, яму цудам удалося пазбегнуць смерці. The Insider і Bellingcat здолелі высветліць, што ў гэтым замаху на забойства ўдзельнічалі тыя ж супрацоўнікі ФСБ з НДІ-2 і Другой службы, якія атруцілі Аляксея Навальнага і Уладзіміра Кара-Мурзу. Замаху таксама папярэднічала доўгае сачэнне (ФСБ лётала ўслед за Быкавым на працягу года) і, як і ў выпадку з Навальным, пасля атручвання рабіліся лжывыя заявы аб "нетранспартабельнасці" пацыента. Гасцініца, дзе, мяркуючы па ўсім, атруцілі Быкава, можа быць звязаная і з атручваннем Навальнага».

Пералічваць падрабязнасці не буду. У два клікі яны даступныя цікаўным. Чаго не скажаш пра змест «чорнага дыпламата», які фігураваў на відэакадрах падчас сустрэчы адзінага палітыка (АП) з расійскім калегам у Сочы.

…Але закрытасць інфармацыі толькі распальвае цікавасць да яе. У прыватнасці, хацелася б ведаць, наколькі падрабязна расійскія рыцары плашча і кінжала дзеляцца са сваімі беларускімі калегамі вопытам па ўжыванні «Навічка». Мяркуючы па рэгулярных публікацыях «The Insider» і «Bellingcat», вопыт назапашаны каласальны.

Ад якой спадчыны яны адракліся

«Пётр сказаў Яму ў адказ: "Калі нават усе зняверацца ў Табе, я ніколі не зняверуся". Ісус сказаў яму: "Сапраўды кажу табе, што ў гэтую ноч, перш чым заспявае певень, тройчы адрачэшся ад Мяне. Пётр адказаў Яму: "Хоць бы давялося памерці з Табою, не адракуся ад Цябе"» (Евангелле паводле Мацвея 26:33-35).

У гэтых радкоў Евангелля ёсць шанец не толькі прэтэндаваць на ролю эпіграфа да нашай «Азбукі паліталогіі», яны гарманічна глядзеліся б на першай старонцы акадэмічнага выдання, прысвечанага гісторыі беларускай дзяржаўнасці. Паспрабуем разабрацца, ад якой спадчыны яны адмовіліся.

«Беларусь — гэта еўрапейская дзяржава». Такім адкрыццём у жніўні 2009 года адзіны палітык (АП) падзяліўся са сваім калегам падчас візіту ў Літву. Спіс жа патрабаванняў, які высоўваецца еўрапейцамі, «ніякай алергіі, ніякага адпрэчвання» не выклікаў. Адзінае, што патрабавалася для яго прыняцця «без шкоды нашай унутранай палітыцы», — «трохі часу».

Далей — больш. У Пасланні–2012 гаворка ўжо ішла пра «інтэграцыю інтэграцый», мэтай якой называлася «стварэнне агульнай эканамічнай прасторы ад Лісабона да Уладзівастока».

На жаль, не склалася, і не па прычыне дзяржавы, размешчанай у геаграфічным цэнтры Еўропы, якая прэтэндуе на ролю донара еўрапейскай стабільнасці. Нашы партнёры аказаліся «апошнімі гнюсамі». Яны не вытрымалі выпрабаванні «інтэграцыяй інтэграцый». У выніку ад Лісабона да Уладзівастока па прамой без загагуліны не даляцець.

Пад ціскам новых абставін, не дачакаўшыся крыку пеўня, штатным прапагандыстам давялося разварочвацца на 180 градусаў. Я нават пачаў за іх непакоіцца, але дарэмна. Тварам у бруд ніхто не ўдарыў, што і пацвярджае цытата, запазычаная з артыкула навуковага супрацоўніка Інстытута філасофіі НАН РБ Аляксея Дзерманта: «Сёння нам, разумеючы нязменную драпежніцкую прыроду заходняй палітыкі, ні ў якім разе нельга дазволіць заспець сябе знянацку, заспакоіць прыгожымі словамі, распаліць супярэчнасці, каб мы не здолелі супольна з саюзнікамі дзейнічаць разам і зладжана ў любой сітуацыі. Гэта не клікушаства, гэта звычайны рэалізм, неабходны для таго, каб ніякай вайны на нашай зямлі больш ніколі не было».

Дзякуй, Аляксей. Галоўнае, каб не было вайны.

Са жніўня быццам прарвала

Выкарыстанне курсіву пры напісанні асабістага займенніка множнага ліку трэцяй асобы — яны — у падзагалоўку папярэдняй часткі артыкула, відаць, варта патлумачыць. Хай прабачаць мне тыя, каму па штаце належыць сачыць за чысцінёй маіх аўтарскіх намераў, але, калі я выкарыстаў курсіў, дык тым самым паставіў пад сумнеў факт адзінства беларускага народа. Маўляў, ёсць "яны" і "яны". Першыя аддаюць перавагу аб'яднанню з Расіяй, другія — інтэграцыі з Еўропай. Другіх, у адрозненне ад першых, страшылкі Дзерманта не палохаюць.

Але якія суадносіны першых з другімі? Адказ на гэтае пытанне нельга ўзяць са столі або высмактаць з пальца. На жаль, з іншымі крыніцамі сацыялагічных ведаў у Беларусі не вельмі добра. Тыя, хто па штаце за грошы падаткаплацельшчыкаў абавязаны такія веды грамадству прадастаўляць, маўчаць, падобна народу ў фінальнай сцэне пушкінскага «Барыса Гадунова».

КОЛЬКАСЦЬ АРТЫКУЛАЎ, ЯКІЯ ЗМЯШЧАЮЦЬ ФРАЗЕАЛАГІЗМ «ДЫЯЛОГАВАЯ ПЛЯЦОЎКА» Ў ГАЗЕЦЕ «СБ. БЕЛАРУСЬ СЕГОДНЯ»

2016	2017	2018	2019	2020	2021
6	7	10	18	223	209*

* З 1 студзеня па 11 чэрвеня

…Статыстыка, вынятая з сайта самай салідной газеты краіны, гэта пацвярджае.

Нескладана зразумець прычыну «ўраджайнасці» 2020 года. Для менш здагадлівых дадаткова растлумачу, што за студзень-ліпень пошукавік знайшоў толькі 5 артыкулаў, якія змяшчаюць фразеалагізм, які нас зацікавіў, а пачынаючы са жніўня — быццам штосьці прарвала ў нябеснай канцылярыі...

Чым хутчэй, тым лепш

Але сама па сабе колькасць дыялогавых пляцовак не пераходзіць у якасць дыялогу, зрэшты, як павелічэнне царкоўных прыходаў не спрыяе росту колькасці ўцаркоўленых, г. зн. людзей, што не проста прынялі хрышчэнне, але якія рэгулярна ўдзельнічаюць у царкоўным жыцці, якія імкнуцца жыць па-хрысціянску і падтрымліваюць сацыяльныя адносіны ў межах сваёй царкоўнай абшчыны. Такіх інфармацыйна-аналітычнай цэнтр у 2017 годзе налічыў 8,5% пры 95% рэспандэнтаў, якія адзначылі сваю прыналежнасць да розных рэлігійных канфесій.

Нармальныя краіны будуюцца на кампрамісах. Дыялог — гэта інструмент, з дапамогай якога пошук кампрамісаў ажыццяўляецца…

(скарочана)

Сяргей Нікалюк
"Новы Час"

ПАЛОННЫ

ДРАМА ПРАТАСЕВІЧА ЯК МАДЭЛЬ ПАВОДЗІНАЎ ДЛЯ ІНШЫХ ПАЛІТВЯЗЬНЯЎ

Перавод Рамана Пратасевіча і Соф'і Сапегі пад хатні арышт сьведчыць пра тое, што ўлады працягваюць шматхадовую гульню, выкарыстоўваючы апазыцыйнага журналіста як важкую фігуру.

Улады, пэўна, вырашылі, што калі ўжо затрыманьне Рамана Пратасевіча абярнулася такімі маштабнымі ахвярамі (закрыцьцё паветранай прасторы, сэктаральныя санкцыі ЭЗ), то трэба выкарыстаць палоннага напоўніцу. Тым больш што згода Рамана «супрацоўнічаць са сьледзтвам» адкрыла перад кіраўніцтвам дзяржавы пэўныя магчымасьці. Гульня адбываецца шматхадовая, арыентаваная на розных адрасатаў. Адначасова вырашаецца некалькі задач.

Найперш, вядома, гэта дыскрэдытацыя апазыцыі. «Выкрывальніцкія» заявы Пратасевіча павінны пацьвердзіць увесь той нэгатыў у адрас палітычных апанэнтаў, які шырокай плыньню льецца з тэлеканалаў БТ амаль цэлы год.

Плюс дыскрэдытацыя краін Захаду (нібыта прыведзеныя Пратасевічам «доказы» кіраваньня пратэстамі заходніх спэцслужбаў). Гэта ўсё праца на ўнутраную аўдыторыю.

Каб «прадаць» скандал з самалётам Расеі, беларускія ўлады пачалі рабіць акцэнт на тым, што Раман нібыта ваяваў на Данбасе. Гэта прыцягнула актыўную ўвагу расейскіх мэдыя. У кантэксьце вырашэньня гэтай задачы зьявілася гульня (як высьветлілася пазьней, няўдалая) з самаабвешчанай ЛНР.

Перавод пад хатні арышт расейскай грамадзянкі Соф'і Сапегі, — гэта таксама жэст у бок Масквы, дэманстрацыя «гуманізму» беларускага рэжыму.

Праява «гуманізму» адрасаваная і заходняй аўдыторыі. Там шмат пісалі, што Пратасевіча катуюць. І на спачуваньні да ахвяры дыктатарскага рэжыму (а ня толькі праз парушэньне бясьпекі авіяпалётаў) грунтавалася мэдыйная кампанія супраць рэжыму Лукашэнкі. Зьяўленьне Рамана на публіцы здаровым, бадзёрым і з усьмешкай на твары мусіла абвергнуць усе гэтыя жарсьці. У гэтым кантэксьце варта разглядаць і перавод Рамана пад хатні арышт.

Таксама гэтым зьяўленьнем Пратасевіча на публіцы афіцыйны Менск імкнуўся калі не прадухіліць, то зьмякчыць эканамічныя санкцыі. Маўляў, заходнія палітыкі ня маюць рацыі, яны робяць няправільныя высновы. Аднак тут атрымалася ня вельмі ўдала. Бо ніхто ня можа растлумачыць беларускаму кіраўніцтву, што для заходняй грамадзкасьці такія прыёмы абсалютна непрымальныя. Прымушаць палітвязьня казаць патрэбныя турэмнікам словы і выразы — гэта з пазыцыі эўрапейскіх каштоўнасьцяў ёсьць грубае парушэньне правоў чалавека, недапушчальны спосаб маральнага, псыхалягічнага ціску. Таму эфэкт ад зьяўлення Пратасевіча на прэсавай канфэрэнцыі 14 чэрвеня аказаўся адваротным. Хацелі, як лепш, а атрымалася, як заўсёды. Такім спосабам санкцыі прадухіліць не ўдалося.

Яшчэ адзін аспэкт гэтай чарговай беларускай драмы завязаны на псыхалёгіі аднаго чалавека. Фэномэн маральна зламанага ворага, які раскаяўся, шмат што тлумачыць у беларускай палітыцы. Цягам усяго прэзыдэнцтва Аляксандра Лукашэнкі шматлікім палітвязьням настойліва прапаноўвалі пісаць прашэньне аб памілаваньні. Для кіраўніка дзяржавы гэта было прынцыпова важна. І цяпер «тэрарыст» аказаўся зусім ня страшным. Вораг, які плача перад тэлекамэрай, просіць літасьці і ласкі ад «Аляксандра Рыгоравіча» — гэта той палітычны дывідэнд, які перакрывае ўсе нэгатыўныя наступствы скандалу з самалётам. Маральна зламаны праціўнік стаў бальзамам на траўмаваную душу, псыхалягічнай сатысфакцыяй за перажытыя дні стрэсу летам і восеньню мінулага году.

Пасьля гэтага можна праявіць і «гуманізм». Сёньня ў Беларусі звыш 500 палітзьняволеных. Аднак «гуманізм» праяўлены толькі адносна Юрыя Васкрасенскага і Рамана Пратасевіча. (Соф'я Сапега ў гэтым шэрагу апынулася хутчэй за кампанію). Васкрасенскі і Пратасевіч ня проста пакаяліся публічна на камэру, але фактычна перайшлі на другі бок барыкад. Гэта мадэль паводзінаў для ўсіх палітвязьняў, якія хочуць датэрмінова выйсьці на свабоду.

Валер Карбалевіч
"Радыё Свабода"

КЛАСІК

ВАСІЛЬ БЫКАЎ: ТРЭБА ЖЫЦЬ І ЗМАГАЦЦА

Гэтыя гутаркі Юрася Залоскі з Васілём Быкавым адбыліся ў траўні–чэрвені 1995 года. Яны былі найперш абумоўлены часам, які перажывала Беларусь: рэферэндум аб мове, інтэграцыі з Расіяй і змене нацыянальнай сімволікі. Але гэтыя гутаркі, прысвечаныя лёсу Беларусі ды верагоднасці выжывання беларускай нацыі і культуры, і сёння найактуальныя, — і яскрава сведчаць аб тым, што думкі і словы вялікіх людзей не спазняюцца і не знікаюць, бо існуюць і ў сваім часе, і па-над ім…

— Вы як пісьменнік даволі хутка набылі папулярнасць і мелі магчымасць бачыць, як ставіцца да пісьменнікаў за мяжой і ў нас. Ці не было ў Вас шкадавання, што Вы — пісьменнік вось гэтага народа?

— Юрась, я скажу, што для мяне даўно ўжо з'яўляецца праблемай само існаванне «народа»... Асабліва цяпер я пачынаю думаць, што пакуль мы шчыравалі «дзеля народа», кляліся імем народа — у нас яго ўкралі.

Засталася нейкая нацыянальная эліта, а нацыянальнай, народнай асновы — не стала. Не стала народа. Я гэта гавару баючыся, як нейкае святатацтва, як у ранейшыя часы гаварылі пра д'ябла і Бога. Але сапраўды, калі мы гаворым «народ, беларускі народ», — то гэта ўвогуле абстракцыя, гэта — па інерцыі. Калі ж канкрэтней паспрабаваць сабе ўявіць: а дзе ён, гэты народ, дзе яго часткі ці хоць бы нейкая значная частка? Раней гэта было проста: існавала сялянства, яно было моўнай, культурнай, генетычнай, этнаграфічнай і г.д. асновай нацыі. Цяпер сялянства няма. Дзе цяпер сялянства? Дажываючыя пенсіянеры-калгаснікі ў вёсках ці элітныя спецыялісты ў сельскай гаспадарцы (аграномы, заатэхнікі і інш.) — хіба яны могуць уважацца за аснову нацыі? Я вельмі ў гэтым сумняваюся... Дык вось калі культурная эліта развівала культуру — для «беларускага народа», — знік сам народ. Горад, урбанізаванае насельніцтва гарадоў, — баюся, гэта ўжо не беларускі народ; яно з Беларуссю нічога агульнага не мае, апроч, хіба што, тэрыторыі пражывання. Менск — горад «беларускі» толькі таму, што ён знаходзіцца на тэрыторыі Беларусі, а ў астатнім — якая яго адрознасць, скажам, ад Смаленска, Цвяры, Масквы? Чым ён ад іх адрозніваецца?..

— Бадай аб'явамі ў метро...

— Вот іменна — аб'явамі ў метро... І раптам з'явіліся бел-чырвона-белы сцяг і «Пагоня», якія тут жа былі скасаваны — «па волі народа»...

Ідэя Адраджэння — ідэя, канечне, правільная, высакародная, ва ўсіх адносінах цудоўная, — трапіла не на тую глебу. Вот у чым справа. Можа быць, яна трапіла зарана...

— ...Што такое Лукашэнка? Мясцовы, так бы мовіць, феномен, ці — з'ява больш маштабная, сістэмная?

— Гэта не мясцовы феномен. Можна нават сказаць, што ў гэтым сэнсе Лукашэнка мудры як змей. Ён прадбачыў і прадбачыць тое, пра што дэмакраты яшчэ толькі пачынаюць здагадвацца. Найперш, натуральна, ён думае пра ўладу. А ўладу ён можа захаваць толькі ў тым выпадку, калі тут не адбудзецца сацыяльны выбух. Таму што змесці яго ўладу зможа толькі сацыяльны выбух вялізнай сілы. Гэта можа адбыцца ва ўмовах, калі народ будзе даведзены да крайняй мяжы выжывання, калі ўжо не будзе чаго есці. Таму, каб гэтага не здарылася, яму як мага хутчэй трэба інтэгравацца ў вялікую імперыю і тым забяспечыць гарантыю, алібі на будучае. Бо што б тады ні здарылася, Лукашэнка не будзе вінаваты. Калі нават і здарыцца самае горшае, то ўвесь гнеў будзе скіраваны на Маскву, Масква будзе вінавата, бо яна будзе кіраваць. Заўсёды ж можна сказаць, што яна не дала нам нафты, грошай і да т.п. Ён, такім чынам, будзе ні пры чым....

— Вашая парада ў такіх неспрыяльных варунках маладым патрыётам, хто не жадае прымаць «новай» палітыкі і, расчараваны лёсам, не ведае, што рабіць далей?

— Суняць сваё расчараванне і працаваць. Працаваць дзеля падвышэння нацыянальнай самасвядомасці. Толькі гэта.

У нас жа гіне культура. Як заўсёды ў такіх умовах, узрастае роля дыяспары... Культурныя пласты напрацоўваюцца на працягу доўгага часу, высілкамі многіх пакаленняў, а руйнуюцца — імгненна, нашмат хутчэй. Патрыёты мовы, дзеячы ТБМ выступалі за тое, каб адраджаць мову павольна, каб — «не перагнуць палку», каб — «да канца стагоддзя». І гэта ўвогуле правільна. Але вынішчацца яна будзе за лічаныя гады, калі не месяцы. Таму што адразу абвальна пяройдуць кіраўніцтва, эліта, горад ужо перайшоў, засталося яшчэ аваладаць расейскай мовай вёсцы, дзе яшчэ нейкія рудыменты беларускасці захаваліся... І ўсё...

Таму не трэба роспачы. Трэба закансерваваць тое, што ў нас ёсць, што напрацавала нацыя ў галіне культуры і літаратуры, мастацтве, і ў элітных слаях будзе адбывацца, прынамсі, я так думаю, марудная рэанімацыя, падтрымка нацыянальнага жыцця. Як гэта было ў мінулым. Хоць у мінулым усё-такі лепшыя былі ўмовы, таму што тады ашчаднікам мовы і нацыянальнай культуры — не свядомасці, а культуры — было сялянства, якое іх выпрацоўвала і кансервавала. Яно па сацыяльных прычынах не магло далучыцца да чагосьці іншага, да іншай мовы і культуры. А цяпер тэлебачанне далучыць каго хочаш, хоць самога д'ябла. І таму будзе даволі складана. Але, тым не менш, я ўсё-такі думаю, што нацыянальная культура і жыццё будуць прадаўжацца, хоць у некалькі аслабленым стане.

Я, канечне, песіміст. Але я песіміст у адносінах да пакалення майго веку, у адносінах да сябе асабіста; я ведаю, што мне нацыянальнага росквіту не дачакацца, я не пабачу, гэта будзе недзе пасля, але гэта будзе. Будзе шчасце, і будзе дзяржаўнасць, і будзе ўсё, таму што ў той форме, у якой мы існавалі як народ і якая нам наканавана цяперашнім кіраўніцтвам, — у такой форме шчасця не будзе. Будзе зноў няшчасце.

І людзі зноў будуць шукаць, зноў будуць кідацца ў пэўным накірунку. А пэўны накірунак для нас — мы не першапраходцы ў гэтым сэнсе — паказваюць нашыя суседзі, паказвае Еўропа, і мы ў рэшце рэшт (скарочана) пойдзем туды. Канечне, пры ўмове, што ядзерны Апакаліпсіс не спыніць усё гэта. А сёння гэта зноў становіцца вельмі магчыма...

(скарочана)

Юрась Залоска
"Новы Час"

ПАЛІТВЯЗЕНЬ

«ВЛАСТЬ НАСТОЛЬКО СЛАБА, ЧТО ОБЪЯВИЛА ВОЙНУ СВОЕМУ НАРОДУ»

Уже год Виктор Бабарико находится в СИЗО КГБ и не признает вину ни в коррупции, ни в «отмывании» денег. Процесс по его делу близится к завершению. Кажется, ни у кого нет иллюзий, что наказание будет суровым. Но сам Виктор Дмитриевич, как и год назад, стоит на своем: перемены в Беларуси неизбежны. Он рассказал, почему не остановился, даже когда забрали его сына, что думает о встрече с Лукашенко в СИЗО и готов ли к тому, что попадет в колонию.

…Почти в каждом интервью и на встречах во время поездок по стране у Виктора Дмитриевича спрашивали, понимает ли он, что его могут посадить, как это было с кандидатами в президенты в 2006 и 2010 годах. «Почему я должен быть готов сесть за несовершенное преступление?» — отвечал он тогда. Сегодня экс-банкир признает, что невозможно быть готовым к такой неадекватной жестокости власти.

— Конечно, мы обсуждали в семье и с командой возможные последствия моего решения, рассматривали сценарии с арестами. Однако никто не предполагал, что власть настолько слаба и испугается своего народа, что будет объявлена война против граждан Беларуси. Ведь любая жестокость — проявление страха и слабости. Сильный не бывает жестоким. В то же время требование изменений в стране, проявленное с такой силой и сохраняющееся столь длительное время, вызывают гордость за нас всех и уверенность в будущем. Поэтому, ответив себе на вопрос «зачем?», можно пережить любое «как».

Как и другие политзаключенные, Виктор Бабарико говорит, что самое сложное в условиях практически полной информационной изоляции не отчаяться и верить в тех, кто остался на воле.

— В любом начинании важна не только скорость достижения результата, но и необратимость начатых процессов. Запуск «термоядерной» реакции желания изменить свою жизнь к лучшему у многих, оставшихся «снаружи», — очень необходимый момент для тех, кто находится «внутри». У власти ситуация обратная. Они находятся в «спирали отчаяния». Чем дольше сохраняется движение и желание людей к переменам, тем сильнее страх и необходимость репрессий. А значит, придет понимание неизбежности отвечать за содеянное. Чтобы остановить раскручивание этой спирали, нужно объяснить всем: изменения не приведут к мщению. Право на ошибку и покаяние, а значит, прощение и милосердие, есть для каждого.

По словам Виктора Бабарико, письма ему доходят редко. Но это важная поддержка, подчеркивает он. Виктор Дмитриевич вспоминает, что три дамы смогли прорвать «информационную блокаду», отправив 200 (!) писем и открыток. Особенно, говорит, приятно получать сообщения от молодых — «в такие моменты чувствуешь себя молодым и задорным».

Экс-банкиру предъявлено обвинение в получении взяток и «отмывании» средств, полученных преступным путем. В отличие от других фигурантов «дела Белгазпромбанка», Бабарико последовательно и настойчиво заявляет, что невиновен. Он не пошел на сотрудничество со следствием, несмотря на то, что за решеткой весь этот год остается его сын Эдуард. Почему?

— Очень непростое испытание понимать, что твой сын — заложник. Практически все давние друзья, близкие люди, как знающие меня давно, так и ставшие мне такими в последнее время, тоже находятся за решеткой либо прошли через задержания и ограничения свободы. Пусть они в разной степени знакомы со мной, но практически никто из них не сказал обо мне плохого слова, не пошел на обман, чтобы облегчить свою участь. Они верят, что я не преступник. Признать вину в преступлении, которое я не совершал, — обмануть всех этих людей. Я прожил жизнь и прямо смотрел людям в глаза. Не знаю, сколько и где мне осталось провести оставшуюся часть моей жизни, но я не хочу прятать глаза за свое предательство. В особенности перед своими детьми…

Ожидание перемен сильно затянулось. Но Виктор Дмитриевич по-прежнему считает, что попытки изменить ситуацию в стране были ненапрасными и что перемены неизбежны.

— Наша страна упорно шла по пути изоляции от внешнего цивилизованного мира и формировала вокруг себя сплошных врагов. В такой ситуации мы неизбежно должны были присоединиться к чьему-либо персональному или региональному узкому «мирку». Не будь событий 2020 года, мы бы уже окончательно потеряли шанс быть самостоятельной страной, и произошло бы это незамеченным для всего мира, так как судьба Беларуси мало кого интересовала. А сейчас нам сопереживает весь цивилизованный мир. У нас сохраняется шанс на присоединение к глобальному сообществу. Нужно сопереживать трагическим персональным потерям, но для нации и страны эти люди оставили надежду на лучшее будущее. Мы должны быть благодарны за их жертвенность. К сожалению, так уж устроены любые сообщества: для общего счастья кто-то должен быть «ранним евангелистом» и брать на себя больше ответственности.

В последнее время все чаще можно услышать, что перемены возможны только в результате жестких санкций. По сути, на свои силы белорусы уже не рассчитывают, растет поток эмиграции. Виктор Дмитриевич сравнивает нашу ситуацию с борьбой организма с вирусом.

— Мы больны диктатурой. Внешние санкции — очень действенное лекарство. Но необходимо выработать внутренний иммунитет и запустить механизм выздоровления. Уезжающие за границу ослабляют нас. Их можно понять. Но нужно задуматься над одной вещью. Они уезжают от «очень плохого» к просто «плохому», ведь вынужденная эмиграция именно такова, то есть минимизируют потери. Оставаясь же и пытаясь что-то изменить, у нас появляется шанс на выбор между «очень плохим» и «хорошим». Поэтому источником перемен можем быть только мы сами, то есть способность нашего «организма» сопротивляться этой заразе. И я верю, что «лекарство» и свежий воздух сильно ускоряют выздоровление….

Читайте нас тут:
ВКонтакте — https://vk.com/tutby: Instagram — http://instagram.com/tut-bylive Viber — https://invite.viber.com/

Заснавальнік і рэдактар: Гаравы Леанід Антонавіч

Адрас рэдакцыі: 211573, г. Гарадок, вул. Гагарына, д.30Б, кв.16. E-mail: leo592202@gmail.com Тэл. 8-02139-5-08-52, маб. + 375(29)6723842 (V), Газета выдаецца з сакавіка 1998 г.

Падпісана да друку 27.06.2021 у 15.50
Наклад: 290 асобнікаў.
Выдаецца адзін-два разы на месяц на беларускай і расійскай мовах.

Рэдакцыя можа друкаваць артыкулы дзеля палемікі, не падзяляючы пазіцыі аўтараў.
Друкуецца на абсталяванні аднадумцаў.
Распаўсюджваецца бясплатна дабраахвотнікамі.